

Geen vooroordeel

‘Alle joden,’ schreef ik, ‘alle joden zijn klein, hebben rood haar en als ze lopen, hebben ze kromme benen. En als ze kromme benen hebben, kunnen ze niet lopen.’ “Nee hoor,” zei de Jood, “er zijn ook grote Joden. Met alle kleuren haar. Maar sommigen lopen inderdaad moeilijk. Die hebben zelfs geen benen.” Ik keek hem na en zette dan mijn pen weer op het papier. ‘Alle vrouwen hebben,’ maar ik corrigeerde mezelf en noteerde in mijn schrift dat ik dat morgen pas zou opschrijven. ‘Alle Duitsers,’ schreef ik dan, ‘alle Duitsers zijn groot. Ze hebben rood haar en als ze eten, eten ze kromme worsten. Maar Duitse slagers bereiden te weinig kromme worsten.’ “Nee hoor,” zei de Duitser die voorbij marcheerde, “kleine Duitsers leven samen met grote Duitsers. Sommigen van hen zijn zelfs kaal. En alle kromme worsten worden gegeten, ook die er te weinig zijn.” En daar gingen de worsten in marstempo. Dat van die vrouwen, dat moest ik onthouden, maar eerst ‘alle Russen,’ schreef ik, ‘alle Russen zijn voortdurend groot, hebben rood haar en drinken wodka als het niet anders kan.’ “Nee nee,” zei een passerend Rus met een glas in de hand, “alle Russen hebben rood haar, of in elk geval vroeger. En we kunnen niet anders dan wodka drinken, want het water is op.” En de Rus zwom weg, tegen de stroom in.

13tien13; vijvtie-x-20xiii